

телеграфна станция; съ други думи, азъ трѣбва да пропътувамъ цѣли осемнадесетъ часа (отъ които 12 — нощемъ) и да направя отъ 300 до 400 километра отиване и връщане . . . . . скоростъ, която може да се очаква само отъ единъ локомотивъ . . . . . И за това, като благодаря на ваше прѣвъзходителство за честъта, която ми правите и за прѣдполагаетата у мене чудесна скоростъ, вземамъ върху си смѣлостъта да отклоня и едното и другото.

Той. — Но, казвамъ ви най-сетнѣ, че това е необходимо . . . и че вие сте длъженъ да се подчините!

Азъ. — Отъ моя страна би било още по-прѣстѣпно, ако азъ бихъ се съгласилъ да приема поръчението, което прѣвишава моитѣ сили и силитѣ, — азъ мисля, — на всѣки човѣкъ!

Като изказахъ това, излѣзохъ си . . . . .

Отъ находящитѣ се тукъ петъ души офицери на лице, още на двама отъ тѣхъ се прѣдложи същото; разбира се, тѣ отказаха както и азъ; слѣдователно, трѣбваше да се свърши и безъ тази подробностъ, и на слѣдующия день договора бѣше подписанъ. Впрочемъ, това бѣше едно излишно затруднение, изпъкнато отъ руската дипломация съ цѣлъ да спечели още единъ день врѣме; обаче този день остана въ полза за нашата дипломация благодарение на упоменатия отказъ на офицеритѣ; за това пъкъ и двамата наши дипломати хубавичко си показаха жбитѣ противъ насъ!

На другия день пашитѣ се върнаха отъ конака почти прѣзъ нощъта, — една твърдѣ печална за насъ нощъ, — съ книжката, картитѣ и документитѣ, които толкозъ нетърпѣливо се очакваха въ столицата.

Отъ врѣме на разбиването нашата послѣдня армия, при Станимака, военнитѣ дѣйствия се бѣха почти прѣкратили, и на руситѣ оставаше само да тласкатъ